

บทละครวิทยุคณะศิลปะสมิต

เรื่อง

"อุปาทานช่วยควย"

บทประพันธ์ ของ "คุณาวุฒิ"

บทละครวิทยุคณะศิลปประดิษฐ์

เรื่อง "อุปาทานช่วยควย"

บทประพันธ์ของ "คุณาวุฒิ"

ตัวละครที่นำขึ้น

คณะศิลปประดิษฐ์ในความควบคุมของลัคดา สารคายน์ ขอเสนอละครวิทยุเรื่อง

"อุปาทานช่วยควย" บทประพันธ์ของ "คุณาวุฒิ" แก่ท่านในเช้าวันนี้ ผู้แสดงของเรามี

ลัคดา สารคายน์ เป็น... ปริยาน...

จ้าว... ..

ปริยาน... ..

จ้าว... ..

บทละครวิทยุเรื่อง "อุปาทานช่วยควย"

ลัคดา สารคายน์ กำลังทำการแสดง ประสิทธิภาพ ศิลปะบรรเลง กำลังกับคนตรี

ละครวิทยุเรื่อง "อุปาทานช่วยควย" บทประพันธ์ของ "คุณาวุฒิ" จะได้เริ่ม ณ บัดนี้

เสียงกระแทกเปียนโนของคนหัดใหม่ ผิด ๆ ถูก ๆ พร้อมกับเสียงจิ้งหรีดร้องตามเสียง

เปียนโน ทว่าเสียงไปคนละทาง

ปริยาน - (ตะโกนห่าง ๆ) จ้าว จ้าว แหม ปวดหัวเหลือเกิน หนุกเออะ
(เสียงเปียนโนหยุด)

จ้าว - ยายปวดหัวมีนี่พี่ เอาไม

ปริยาน - ไม่ทองหรอก หนุกคิดเปียนโนนั่นแล้วพี่หายเอง คิดเป็นบ้าเป็นหลังอยู่ได้ หนวกหู
จะตายอยู่แล้ว ไม่เห็นเป็นภาษา....

จ้าว - อ้าว... พี่ฟังไม่ถึงเสียแล้ว ฟังใหม่ละคะ เมื่อจ้าวจะสูงไปหน่อย

ปริยาน - ไม่ทอง ไม่ทอง มาช่วยพี่น่ะ เข้มเสียดีกว่า เขียวจะไม่ทน ยังต้องทำอะไรอยู่
อีกตั้งหลายอย่าง

(เสียงปิคปลาเปียนโน และเสียงพี่ทำเสียงพร้อมกับครวญเพลงที่ค้างไว้นาน ๆ)

ปริยาน - ไหนจ้าวว่าใครไปรับดอกไม้กับบุหงาสำหรับแจกเป็นของขวัญแด่ภรรยา ป่านนี้ยัง
ไม่เห็นเอามาอีก เออ....

จ้าว - ยู่พี่กับกานดาละ เขารับเอาไปเอง รอเดี๋ยวก็มา... ทำใจรอนไปได้อ้าว....
ทำไมกะตะเข้บออกเสียละคะ

ปริยาน - เออมันหลวมไปหน่อย ข้างร้านนี้เห็นจะต้องเลิกเสียที่ไม่เคยได้สนใจเลย ไม่เอา
หลวมก็หลวม ก็มันอยู่ เป็นยังงี้ทุกที นี่จ้าว... เธอช่วยเย็บตรงนี้นะ พี่แกะไว้

นะ ตัวนี้ต้องใช้ตกปากรถคนเขา พี่จะลองซักกรรน้ำดูอีกที พี่มันยังงี้จะได้มี

เวลาแก่กัน เขียวพี่จะต้องไปร้านทำผมอีก... ว้า... ร้อยแปด

จิว - กิ๊ววาร์อยแปกจะแต่งทำไมคะ... (มีเสียงกรรไกรทิ่มผาดัง กริบ...กริบ ไปควย แล้วก็หยุด แล้วก็ดังใหม่)

ปรียา - ไม่แต่งแล้วจะทำยังไงละ

จิว - กอไม่ทำยังไง กออยู่ไปเฉย ๆ แล้วนี่คุณสาทิศต้องยุ่งยั้งหรือเปล่าคะ

ปรียา - ฝ่ายเจมาวสบายจะตาย เขาไม่เหมือนเราหรอก มีชุดเดี๋ยวลดลงงาน ป่านนี้เออระเหยไปแล้วหรือ เข้าเขาก็มาได้มาพร้อมกับเพื่อน ๆ ๒ - ๓ คนที่ กลางวันก็มาไหว้ผู้หลักผู้ใหญ่ฝ่ายเรา แล้วก็รักน้ำกัน เขาก็มีเสียง ฝ่ายเราซิ ต้องชุกนั้นเปลี่ยนมาชุกนี้ แล้วก็ต้องไปชุกโน้น ไหนจะต้องเตรียมรับแขก เตรียมของแจก ก็มันรอยแปกจริง ๆ ที่แกลงวเมื่อไรละ...

จิว - เฮอ... เธอเป็นจิวไม่แต่งเกิด... เห็นยังงี้กลัวเสียแล้ว

ปรียา - ไม่แต่งแล้วจะทำยังไงละ ก็... ก็... เรารักเขา... เราอยากรักเขาเองใช้ไหมคะ

จิว - กอไม่ทำยังไง... กออยู่ไป...

ปรียา - พอ.... พอ จิว พยายามหาคำตอบใหม่ ๆ เสียบ้างเถอะ

(เสียงรถยนต์กรกแตร เร่งหลายครั้งอยู่ระยะไกล)

ปรียา - แนะจิว... โผล่ไปดูใครมาคะ... เรียก ยุพดีกับกานดาบ้าง...

(เสียงฝีเท้าเดินออกไป แล้วพามาในระยะห่าง)

จิว - ไม่ใช่คะ คุณปกรณคะ แนะ... มาแล้ว (ตะโกน) ยูธ... อยู่บนนี่คะคุณปกรณ พี่ปรียาก็อยู่ ขึ้นมาสิคะ (เสียงขรรพดา) หนาตาตื่นเขียวคะ ยังกะถูกใครได้ยะพจมานัง

(เสียงวิ่งขึ้นรรโคโครมครามอย่างรีบร้อน)

ปกรณ - คุณปรียักรับ (กระหึกระหอบ) คุณปรียักรับหรือเปล่า...?

ปรียา - อยู่คะ... แหมยังกับวิ่งหนีใครมา เขามาสิคะ

ปกรณ - (เสียงฝีเท้าวิ่งถลันเข้ามาแล้วหอบ) คุณปรีย...

จิว - (หัวเราะ) เลยกุ๊กไม่ออกกัน

ปกรณ - คุณปรีย... เออ... สาทิศ...

ปรียา - (ตกใจ) ค่ะ... อะไร สาทิศเป็นอะไรไปคะ

ปกรณ - เออ... สาทิศ เออ... นี่ผมจะพูดยังไงดี

ปรียา - ไฉนยังงั้น... สาทิศเป็นอะไรไป... ทำไมคุณกรณไม่บอก

ปกรณ - สาทิศอยู่โรงพยาบาล หมอบอกไม่รอด

ปรียา - (ร้องดัง) ตาย... เป็นอะไรคะ

ปกรณ - เออ... เป็น... เป็นไอโรคที่ผู้หญิงเขารังเกียจกันนั้นแหละครับ ขึ้นสมอง หนาตาบวม

จำไม่ได้ สติลละเลือนหมดแล้วครับ... อย่างซา... คงไม่เกิน ๕ ชั่วโมงข้างหน้า

สาทิศได้รั้มเชื้ออย่างรุนแรงที่สุด

แต่ปริยา... (กัศป็นอย่างระงับความรู้สึก ก่อนจะพุดหนึ่งสัปดาห์แล้วพูดเบา ๆ) - ได้รับเชืออย่างรุนแรงที่สุด เชือ... เชือโรคนี้ถึง... สาคักเป็นโรคนี้ถึง...

ปริยา... - ผม... ผมเสียใจด้วย ที่เกิดเหตุการณอย่างนี้นานักมันขึ้นเช่นนี้ มันรวดเร็วจนเราไม่อาจจะช่วยกันไว้ได้ทัน ผมเพิ่งรู้เมื่อเช้านี้แหละครับ ผมโคพยายามช่วยไว้เหลือเกิน แต่... ไม่ไหว... ต้องพาไปโรงพยาบาลเพราะเครื่องมือเครื่องมือมันค่อยพร้อมเพรียงหนอย อย่าเสียใจครับคุณปริย... มันสายเกินไปเสียแล้วที่เราจะแก้ไขไว้ได้ทัน ผมเป็นหมอ... ผมรู้ดี... (มิดู) -

ปริยา - พรุ่งนี้... พรุ่งนี้... (ร้องไห้โฮออกมา) พรุ่งนี้... พรุ่งนี้ -

ปริยา... - พรุ่งนี้ไม่สำคัญ ไม่มีอะไรสำคัญเลยครับ คุณปริย (ทอดระยะ) - จิว... -

จิว - (เสียงสั่น) ซา... -

ปริยา - จิวช่วยคุณปริยไว้ด้วย... ควรจะให้พักผ่อนเงียบ ๆ คุณปริยครับ พยายามหักใจเสียบ้าง คุณอย่าคิดว่า ยังมีผมอีกคนหนึ่งซึ่งเป็นมิตรที่สตัยขออยู่เสมอ ผมเข้าใจว่าคุณออกเสียใจไม่ได้ ถ้าจะร้องไห้ในวันนี้ให้มากก็ร้องเสียเถิด หวังว่าพรุ่งนี้คุณคงเห็นนาที่สุกทหายของสาคัก... -

ปริยา... (สะอื้น) โอ... กรรณะ... ก็... คิดนไม่คิดเลย

ปริยา... - โอเอเอเอครับ วันนี้เราอย่าพึ่งพุดพังกัดอะไรกันว่าจะเป็ไปไหนหรือเป็ไปไม่ได้เลย คุณไปนอนรองไห้พอใจเสียเถะ ผมจะกลับไปโรงพยาบาลก่อน... ยังไงก็ขอให้เห็นนาที่สุกทหายของสาคัก

ปริยา... (ร้องโฮ) คิดนไปด้วยละ คิดนอยากเห็นนาที่นั่นด้วย

ปริยา... - (เสียงแข็ง) ไม่ได้... คุณจะไปไม่ได้เป็นอันขาด คุณจะเห็นเขาสิ้นใจด้วยโรคระย่ำอปริยนี้ไม่ได้... คุณจะมีความสุขตลอดชีวิต คุณจะทุเรศใจไปจนตาย เชือผมเถะ คุณอย่าไปคิดว่า... ตอนค้ำวันนี้ ผมจะมาหาคุณปริยอีก... -

ปริยา... - โอ... ไห้คิดนไปด้วยเถะละ... คิดนอยากเห็นเขาเป็นครั้งสุกทหาย

ปริยา... - ไม่ได้... เชือผมซึ ผมไม่ได้หวังรายคอกคุณปริยเลยนินา... ผมไปละ... อย่าลืมว่าอกทพ (มิดู) -

(เสียงฝีเท้า เสียงปริยาร้องไห้โฮ และเสียงคนตรึงกระหึ่มขึ้นแล้วเสียงแผ่วเบาลง เสียงฝีเท้าเดินกลับไปกลับมำในห้องอย่างงุนงาน แลวหยุดถัก)

ปริยา... (กระเส้า) ฉันทนไม่ได้... โอ จิว ฉันทองไปโรงพยาบาล

จิว... - ไม่ได้ละ... พี่ปริยไปไม่ได้

ปริยา... (โกรธ) ทำไม...?

จิว... - ก็... ก็คุณกรณสั่งไว้... ไปไม่ได้ หนูไม่ยอมให้ไปหรอก

ปริยา... - ฉันทจะไป (เสียงฝีเท้ากระแทกโครม ๆ) ฉันทนไม่ได้

จิว... - (วิ่งถลันเข้าขวางไว้) โอ... พี่บอกว่าไปไม่ได้ ไปไม่ได้...

ปรียา - (พลอยนะ พลอย (สะอื้น) นี่ใคร ๆ เป็นอะไรกันไปหมดนะ... บ้าเหลือเกิน
ทำไมจะไม่โหดกันไปเมื่อเขากำลังจะตาย... ทำไมไม่โหดไปคู่ใจเขาบ้าง... พรุ่งนี้
เราก็จะแต่งงานกันแล้ว... จี๊ว... บอกว่าพลอย... ฉันอยากจะไปดูหน้าเขานัก... ใจ
คนเสเพลนะ... เป็นยังไง... โห...)

จี๊ว - ไปไม่ไคละ... อีกเดี๋ยวคุณกรรมก็มา... พี่รอพี่สาวก็ว่าอย่าไปเห็นเลย... มันคงไม่น่าดู
หรอก... สำหรับหน้าคนเสเพลอย่างนี้... (ในใจ) ... (ในใจ) ... (ในใจ) ...

ปรียา - (สะอื้น)... จี๊วไปข้างนอก... พี่อยากได้อยู่คนเดียว... (ในใจ) ... (ในใจ) ... (ในใจ) ...

จี๊ว - อ้อ... (ในใจ) ... (ในใจ) ... (ในใจ) ...

ปรียา - (สะอื้น) ... (ในใจ) ... (ในใจ) ... (ในใจ) ...

ปรียา - (สะอื้น) ... (ในใจ) ... (ในใจ) ... (ในใจ) ...

ปรียา - (สะอื้น) ... (ในใจ) ... (ในใจ) ... (ในใจ) ...

ปรียา - (สะอื้น) ... (ในใจ) ... (ในใจ) ... (ในใจ) ...

ปรียา - (สะอื้น) ... (ในใจ) ... (ในใจ) ... (ในใจ) ...

ปรียา - (สะอื้น) ... (ในใจ) ... (ในใจ) ... (ในใจ) ...

ปรียา - (สะอื้น) ... (ในใจ) ... (ในใจ) ... (ในใจ) ...

ปรียา - (สะอื้น) ... (ในใจ) ... (ในใจ) ... (ในใจ) ...

แขนคุณ ไท้คุณ ทั้งร่างกายของคุณคงเหมือนซากอะไรสักอย่างหนึ่ง ต่อจากนั้น เขาก็จะเอาผ้าขาวมาห่มจนแน่นเปรี๊ยะ แล้วตรวดังซ... คุณจะไม่ไ้เห็นโลกปลาดุกนี้อีกต่อไป... สาทิส เขาจะยกคุณเขาไปวางไว้ในโลงดีทีเดียวแคบ ๆ แล้วยกฝาโลงขึ้นปิด... ปิดสนิท หากคนสัปละ เหยื่อจะหยิบตะปูขึ้นไปวางแล้วยกมอขึ้นกระหน่ำลงไป... กระหน่ำมันลงไป.....

(เสียงมอฆ่าตะปูในระยะไกลเป็นจังหวะ พร้อมกับเสียงทุ๊กกั๊นจ๊มจ๊มเป็นเสียงผู้ชาย) (ร้องว๊าก แล้วร้องไห้โฮ) สาทิส... สาทิส คุณจากกันไปแล้ว คุณเขาไปอยู่ในโลงเสียแล้ว... (สะอื้น แล้วนั่งอยู่อิดใจ พุกเสียงกระเส้า) อุปาทาน... อุปาทานจริง ๆ... คุณยังไม่ตาย สาทิส... ฉันอยากอุปาทานถึงคุณไม่ไ้... อุปาทาน... ฉันมีอุปาทานไปเอง (ร้องโธ้อีก แล้วเสียงเกอ้อลมโครม เสียงผีเหวี่ยง เสียงจั่วร้องว๊ากอย่างตกอกตกใจ)

(คนตรีกระหึ่มขึ้นแล้วแนวเบาลง)
ปกรณ - ชะอำเป็นยังงี้บู้งครึบ คุณปริย แหม เกือบเกือบเขี้ยวนะ ความจริงผมเกือบจะตามลงไปแล้วแต่ว่ามันมีกั๊วเหลือเกิน

(หัวเราะเบา ๆ) อ้วนขึ้นไหมคะ... หมอ
ปกรณ - อ้วนขึ้น แจ่มใสขึ้น แล้วก็สวยขึ้น ผิดกับเมื่อตอนคุณปริยลมเจ็บลงใหม่ ๆ เป็นทอง
ปกรณ - ตอนนั้นดำไม่ไ้หมอกกรณก็คงแย

อ้อ... หมออื่นก็เหมือนกันนั่นแหละ หมออื่นไหนจะปล่อยให้คนไข้แย (หัวเราะ)
ปกรณ - แต่คุณพอบอกว่าคุณกรณเอาใจใส่ที่สุดนี่คะ หมออื่นอื่นก็คงไม่เป็นอย่างนี้
ปกรณ - (หัวเราะ) เพราะหมออื่น... เขาไม่... ไม่หวังอย่างที่ผมหวัง อาจจะไมเอาใจใส่
ปกรณ - อย่างที่ผมเอาใจใส่ ตลอดเวลา คุณปริยอย่าลืมว่า ผมไม่เคยเปลี่ยนแปลงความตั้งใจ
ของผมเลย

ปกรณ - แหม (หัวเราะ) ยิ่งทวงอีกหรือคะ คิดว่าลืมเสียแล้วอีก ทวงรวมไปกับบุญคุณด้วย
หรือเปล่า

ปกรณ - เรื่องบุญคุณไม่มีเพราะเป็นความสมัครใจของผมจะทำเช่นนั้น (หัวเราะ) ที่ทวงนี่นะ
เพราะถึงเวลาแล้ว คุณปริยเคยพบกับผมไว้อย่างไร เมื่อก่อนจะตัดสินใจ... เออ ตัด
สินใจแต่งงานกับสาทิสนะ ผมยังบอกคุณปริยนะ ว่า ผมไม่ไ้เสียใจเลย ในการที่
คุณปริยเลือกเอาสาทิส เพราะในระหว่างผมกับสาทิส เราเป็นเพื่อนรักกันมานาน
เสียสละให้กันและกันไ้ แต่จากที่คุณปริยเลือก เป็นคนอื่นนอกจากเราสองคน ผม
จะเสียใจมาก...

ปกรณ - แล้วคุณตอบยังงี้คะ

ปกรณ - ลืมแล้วไซ้ไหม

ปกรณ - ไม่ลืมคะ แต่อยากจะทวนความทรงจำคุณกรณอีกสักหน่อย

- ปกรณ - ตอบผมว่ายังงี้ใช่ไหม ว่า ถ้าไม่มีสาทิศ ผมก็เป็นฝ่ายชนะ ไม่มีคนอื่นมารวมอยู่ในความหมายของคุณเลย แล้วผมยังเขย่าว ไอ้เจ้าสาทิศนี่นะ เกิดมาสำหรับทำลายความหวังของผมเท่านั้นเอง แหมมัน
- ปรียา - ตามจริง ๆ เอะ... ค่อนนั้นคุณกรณเสียใจบ้างไหม ทั้ง ๆ ที่สาทิศเป็นเพื่อนรักของคุณกรณนั่นแหละ
- ปกรณ - มีหรือไม่เสียใจ แต่อย่างน้อยหรือมากเท่านั้นแหละ (หัวเราะ) คราวนี้ คุณปรียาคงจะไม่ปฏิเสธผมอีก เพราะไม่มีใครอีกแล้ว คนที่จะได้พบชัยชนะเสียบ้าง คุณไม่ส่งสารหรือถ้าหากจะให้แพ้ไปจนตลอดชีวิต
- ปรียา - อ้อ... อ้อ คราวนี้ คราวนี้คิดว่าคุณกรณคงจะไม่เป็นคนแพ้สักหรอกนะ แต่... คุณกรณต้องรอไปอีกสักหน่อยนะคะ อย่างน้อยที่สุด ก็ให้ทนายคนนี้ไปเสียก่อน
- ปกรณ - คุณยังลืมสาทิศไม่ได้อีกหรือนี่
- ปรียา - มัน... มันชอบกลนะ บอกไม่ถูกหรอก
- ปกรณ - (เสียงขมขื่น) ผม... ผมก็ยังไม่เป็นคนชนะที่เดียว ใช่ไหม
- ปรียา - (เสียงสั้น) โช... คุณกรณ คิดนี้ไม่รู้อะไรที่คุณกรณว่ายังงี้
- ปกรณ - อุตสาหานผมหนักโดยคุณปรียา คุณน่าจะลืมสาทิศได้แล้ว ถ้าหากว่าเขาได้จากคุณไป ด้วยความเสียพลของเขาเช่นนี้ ถ้าเขาจากไปดี อย่างที่ไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงได้ ผมเห็นใจคุณถ้าจะต้องเสียใจจนไม่อาจจะลืมเขาไปจนตลอดชีวิต ผมไม่คิดเลยว่าสาทิศจะมีความประพฤติเช่นนี้ คุณน่าจะลืมเขาได้แล้ว คุณปรียาอ่อนแอเกินไป... ก็หมายความว่า ผมไม่เคยเป็นยูชนะตามเคย... ไม่เคยได้ชัยชนะเลยในชีวิต
- ปรียา - (สะอื้น) โช... คุณกรณคิดมากไปเอง เอะคะ... คิดนี้จะไม่ให้คุณกรณเป็นผู้แพ้สักต่อไปแล้ว คิดนี้ลืมเขา จะลืมความชั่วร้ายของเขาไหมคะ... นะคะ อย่าทำหน้ายังงั้นสิ ไม่ใช่หน้าของคนชนะเลยสักนิด...
- ปกรณ - (หัวเราะ)
- (คนตรีกระหึ่มแล้วแผ่วเบา)
- (เสียงเพลงอวยพร เสียงแก้วเหล้า เสียงหัวเราะ เสียงตึกตักและหญิงร้องเพลงแจ๊ส... จังหวะมือกราวใหญ่ มีเสียงคนเมาตอกแตรมากว๊ว)
- โจ - ขอให้ปรียา ปกรณจงอยู่ด้วยกันด้วยความสุข ถือไม้เท้าออกทองกระบองของยอด... เอ๊ย เพ็ชร... ไชโย... โย
- โจ - เอาไชโย ไชโยแล้วต้องกินชะมดน้อยชะ
- โจ - เฮ้ย... วันนี้เหงาเจ๊ววมันกินชะมดมันกินกะหล่ำ....
- ปกรณ - (อ้อแอ) ต้องกินเสียหน่อย เพื่อเป็นที่ระลึกในวันสุดท้ายใจฉะว่ะ ความเป็นโสดของฉันทันกำลังจะสูญสิ้นในวันนี้แล้วนี่แก
- โจ - เสียกายหรือ (หัวเราะ)

ปกรณ - เสียขายจะแต่งทำไม มันถามมาตามชะมิด แต่งงานเสียขาย มีหรือจะ
...๑๕๖ - กรณ คิมไหมนพอประมาณนะไวย ประเดี้ยวเจ้าสาวของแกเขาจะระอา อะไร วัน
แรกแทนที่จะพบแกด้วยความสุขสดชื่น กลับโลกสิ้นเหลาฟุ้ง เห็นคอแกอนงอกลง
เสียแล้ว มันจะมากไปชะหนอย...
ปกรณ - ฮา...ไม่มากหรอก ฉันขออนุญาตเขาแล้ว แกไม่ตองหวงหรอก เขาเข้าใจฉันพอ
๑๕๗ - แล้วก็ปล่อยให้เขาเฝ้าอยู่ทางโน้นๆ ไม่เห็นไปเจอออกเอาใจเขาบ้าง นี่มันบ้านของ
๑๖๐ ~~ฉันนะ~~ ไม่ใช่แต่งพี่มานะ เขาแก่ก็ดูจนแต่พวกเราทั้งนั้น เขาไม่ค่อยรู้จักกับใครด้วย
(จากนั้นก็มีเสียงชะมิด) -
ปกรณ - เออ...ไม่เป็นไร คิมดีกว่า ~~เขา~~ เออ คิม ลาก่อน ความเป็นไสด คิม....
(เสียงแหวเหลาดกระแทกกริก) ไท...ขอเพลงอีกสักเพลงเถอะนะ เอาที่มัน
รอน ๆ ชะหนอย มันคอยข่มขืนใจหนอย...
.... - เอาเพลง เพลง... ขออีกเพลง
.... - ส่วงสุดเหวี่ยงไปเลย.... (อันจะบอกอะไรก็ตามแต่)
๑๖๑ (คนตรีขึ้น มีร้องเพลงประกอบ เป็นเพลงสนุกสนาน พอจบ มีเสียงปรบมือ)
- อ้าว หมอบเสียแล้ว หมอกรรหมอบเสียแล้ว...
๑๖๒ - เฮย... อะเรจาวมาฟุบแล้วหรือ
๑๖๓ - ยังงัยงั้นละ เจ็บตายทำไมเมากอนแซกได้นี้หว่า คุณปริยครับ คุณปริย หมอกรร
หมอบเสียแล้ว
ปรียา - อะไรคะ...
๑๖๔ - หมอกรรฟุบไปแล้ว ถ้าจะคิมมากไปหนอย...
ปรียา - ไม่เป็นไรคะ ใครกรรมาช่วยพุงไปนอนหนอยซีคะ...
๑๖๕ - ไช... บอกแล้วว่าไมควรจะคิมมาก
๑๖๖ - ยังงัย ๆ คุณปริยกำลังถามมันให้อยู่หมัดด้วยนะครับ โอ้หมอนี่สำคัญนัก
๑๖๗ - เอาให้อยู่หมัดเลยคุณปริย คุ้ย วันแรกมันก็เมาเสียไม่เป็นญเป็นคเสียแล้ว อะแหม...
แล้วยังงัย ๆ อายาบอกมันว่า ผมยุ่งสงเสริมละ
ปรียา - (หัวเราะ) - ไม่ถึงยังงั้นหรอกคะ ใครชวนค่อนหนอยซีคะ
๑๖๘ - ผมเอง...ผมเอง... แหมตัวหนักบรวิดยเลย เอาสิบ... หมอไวย ขึ้นไปนอนนะ
ปกรณ - นอน... นอนเรอะ... เออ...ดีเหมือนกัน
๑๖๙ - พอเดินได้ไหมหมอ...
ปกรณ - คลานไปได้ไหมวะ... เอ็ก...
(เสียงหัวเราะพร้อมกัน และ เสียงออกแรงหาม เสียงฝีเท้า)
๑๗๐ - หองไหน คุณปริย
ปรียา - หองนี้คะ เขาทางนี้ ทางนี้คะ...

(เสียงฝีเท้าถูกกัก เสียงอึกใจหามเพราะออกแรง)

ปรียา - วางบนเตียงเลยคะ... แหม ข้างไมรู้สีกตัวเอาเสียเลยหรือนี่ ชอบคุณนะคะ...
(หัวเราะ) คุณปรียาอยู่กันที่แถวกันครับ ข้างล่างไม้ทองหวงหรงก ประเดี๋ยวมันจะ
หยุ่งลงจากเตียง พวกผมสนุกกันเองได...

ปรียา - คะ... ชอบคุณ...
(เสียงฝีเท้าเดินออกไปพร้อมด้วยเสียงหัวเราะ)
(คนตรีกระหิมแล้วเงียบเข้าลง)

ปรียา - (ถอนใจอย่างแรง) เขาน่ากลัวจะเมามากจริง ๆ นะแหละ... (เสียงฝีเท้าเดินไปไกล)
... ปกรณ... คุณก็มาทะเล่เกิน... ไม่ควรจะดื่มมากสำหรับวันของเราเช่นนี้เลย
ชีวิตใหม่... เรากำลังจะเริ่มชีวิตใหม่วันนี้แล้ว... คุณควรจะไดมีชีวิตจิตใจสำหรับ
ฉันบ้าง คุณไม่ควรจะปล่อยให้ฉันอ่าวว่างเช่นนี้เลยนี่นา... มนของคุเงียบและกว้าง
เหลือเกิน

(เสียงปกรณครางคล้ายละเมอ) ... ยอนไป...
ปรียา - นอนนิ่ง ๆ... หักคุตักหมอนคะ... ฉันจะยกให้... เกียวกะ...
(ปกรณครางอีกอย่างไม่เป็นภาษา)

ปรียา - หมดคะ... หมด... อากาศมันเย็นออก... นะคะ... แล้วคุณจะไคนอนสบาย...
(เสียงฝีเท้าปรียาเดินไปมา... แล้วมีเสียงสวิทไฟถูก... เป็นการปิดไฟ)

ปรียา - (ถอนใจยาว) ฉันเห็นจะยังนอนไม่ลง... คมไฟแล้วดูเหมือนจะยิ่งเงียบขึ้นเสียด้วย
ฮือ.... เปิดดีกวานา...
(เสียงฝีเท้าเดิน ๒-๓ ก้าว)

สาทิศ - (กระซิบ) ปรียา... ปรียา... ปรียา...
ปรียา - (หยุดชะงัก... เสียงดังตกใจพร้อมกับเสียงคนตรีกระหิม)... ใคร... ใคร... ใครเรียก

ปรียา - (คนตรีเงียบกริบมีเสียงฝีเท้าเดินพลุกพล่านคนเดียวก) ใครเรียกฉัน... ฉันจำเสียงใด
นี่นา... ใครนะ... ใคร... โห... ใครทำไมไม่บอก... เสียงเหมือนเหลือเกิน

สาทิศ - (กระซิบ) ปรียา... ฉันมาแล้ว...
ปรียา - (ตกใจคนตรีกระหิม) สาทิศ... สาทิศ... ฉันได้ยินเสียงเธอ... สาทิศ เธอมาหาฉัน

ปรียา - หรือ... (ร้องไห้โฮอย่างกลัว ๆ คนตรีหยุดเงียบ)...
สาทิศ - (กระซิบ) ฉันเอง... ปรียา... ฉันมาหาเธอ... แค้นใจตายไปแล้วด้วยโรคเดเฟนนั้น...

ปรียา - สาทิศ... สาทิศจริง ๆ... นั่นแหละ... เธออยู่ไหน... ทำไมฉันไม่เห็นเธอ... เอะ... ตัวฉัน
ทำไมเย็นเฉียบเหลือเกินละ... (เสียงฝีเท้า)... เธออยู่ไหน... สาทิศ... บอกฉันสิ
เธออยู่ไหน

สาทิศ - (กระซิบ) ฉันอยู่ที่ ปรีย อยู่ใกล้ ๆ เธอแน่ละ ฉันอยู่ใกล้ ๆ เธอตลอดเวลามา
แล้ว ฉันรู้ เธอโกรธฉันมากใช่ไหม ฉันจับชีวิตของฉันไว้เร็วเหลือเกินนะ นั่น
หมอบปรกไหม (หัวเราะ)

ปรียา - (กระซิบ) โชคดี...

สาทิศ - เขาเป็นยูนิคอร์นเมื่อฉันยืนขึ้นไปแล้วละสิ เขาอ่อนล้าเหมือนคนตายจริง ๆ นะ วิญญาณ
ของฉันทูกุหลาบหมดเกินปรีย ทั้ง ๆ ที่ฉันตายลงไปแล้ว หัวใจของฉันก็ยังไม
หยาบเจ็บ ความรู้สึกของฉันยังกินรอนอยู่ในรูจกจับฉัน ปรียที่รัก ไหนเธอก้าวเข้ามา
ข้างหน้าอีกสิ เธออยากรู้ไหมคะ ว่าโลกนี้ปลาดขึ้นหรือคนเราปลาดขึ้น ก้าวมาสิ
ก้าวมาสิ ก้าวมาอีก ก้าวเข้ามา

(เสียงผีโผล่ลลิก และกึ่งลลิกอยู่ตลอดเวลา)

สาทิศ - ความฝันมาทางนี้ ความฝันมา แล้วออกประตูนั้น ออกไปสิ ผุดไปแรง ๆ มันก็ออกเ
นนั้น....นาน เปิดไฟ (เสียงสัตว์คงแก่) ปรียเห็นไหมว่า ห้องนี้มีแค่เครื่อง
หูกยาของหมอบปรกทั้งนั้น เดินเข้ามาอีก อย่าไถลลงเลอะไรเลย เดินเข้ามา
ปรียให้กลองตีให้มันดีเงินนั้นไหม หยิบมันขึ้นมาเถอะ หยิบขึ้นมาแล้วก็เปิดมันออก
เอาเปิด... ออกแรงอีกนิด นาน... เธอเห็นหลอดยาคิด ๆ ๓ หลอดที่วางไว้นือ
เปล่า เขียนคำที่ปักมันไว้ออกซิ แล้วหยิบมันขึ้นมาหนึ่งหลอด ถอด ๆ อย่าให้ทวาง
มันไวตรงหน้านั้นแหละ ข้ามมันเขียนคียา มันกลองเข็ม จับมันสรวมได้กับเขย
(เสียงแถวกระแทกกันคังกริก) แล้วมันตะโปกเล็กสำหรับเลื่อยหลอดยาคิด เลื่อยมัน
ให้ซาคออกไป เลื่อยมันสิ เสียงเลื่อยเล็ก ๆ ถูหลอดยาคิด แล้วเสียงปลายหลอด
คังกริก)

คนเราจับชีวิตลงด้วยชะตากรรมต่าง ๆ กัน ปรียที่รัก ใคร ๆ เขารูมันค้ำ
ฉัน หัวฉันทำลายอนาคตของฉันเองด้วยเหตุที่นาอัปถกษอศุเช่นนี้ ไหน เธอเลือก
เสร็จแล้วหรือ เอา เอาหลอดยาคิดคียาเข้ามาในหลอด ไทหมคที่เคียวอย่าเร็ว
นัก เออ...นั่นแหละ ดีของมันเหลือเช่เสียจริงนะ กลับไปห้องนอนอีกครั้งเถอะ
ปรีย หมอบปรกยังไม่ทันหอรอก เขาเมามากรู้ไหม เขากินเหล้าเพื่อระงับจิตใจ
ฟุ้งสรวนของตัวเอง ฉันรู้ ฉันรู้ วิญญาณของฉันยังไม่หลับจนหลงลืมมันหอรอก
(เสียงผีพาปรียาเดินหา ๆ) ก้าวเขาไปอีก มันไม่มีคเท้าโคหอรอก ไฟ
ในห้องยามันส่องออกมา ไปที่มุงชี่ นาน เปิดมุงออกแล้วเอาขอเกี่ยวไว้ ถอดเข็ม
คียาคิด ๆ ขุดปลายมันขึ้นให้สูง ๆ ไว อย่าให้มอดมันนักชิปรีย มันยังงั๊ แขนซ้าย
ของหมอบปรกทอหะเยียมคมานันยังงั๊ เอาหมอกคที่ตรงกลาเมือของเขาวไว้ แล้ว
จับปลายเข็มลงไป... แทะลงไป กคให้มิด นาน...คันปลายหลอดให้ยามันพุ่ง
ลงไป คัน....คัน....

(เสียงปรกครองคราง เสียงหายใจหอบ แล้วเสียงคัน คนตรีหระหิม)

ปกค

๗๕ ๗๕ พิศนาคะ-วิ

สาทิศ - อะ... อะ... (เสียงฝีเท้าเขยื้อยออกมา)
 สาทิศ - อะ... อะ... เห็นไหม เห็นไหม ปรียที่รัก นั้นแหละเชื้อโรคอัปถัมภ์โรคเสเพลอะไร
 ที่วานะ ทั้งลอคที่เคียว ฉันทเองถูกหมอบุกรณแรงความตายควยวิเชนนี้ เช้าโกหก
 ฉันทสินทว่า เป็นยารักษาประสาธมา ๆ อะไรที่ฉันทควรจะฉีกก่อนแต่งงาน ฉันทตายควย
 วิชนี ปรียที่รัก เธอใดแก่ฉันทให้ฉันทแล้ว *ทอมิลา รอคมา*
 ปรียา - (ร้องไห้โฮสุดเสียง) ฉันทเห็นคุณแล้วสาทิศ คุณพระ... ที่ฉันทเฝ้าปากกรณแล้วหรือนี่
 ฉันทเฝ้าเธอแล้วหรือ โอ๊ย... อุปาทาน อุปาทาน ที่ฉันทมีอุปาทานไปเองหรือนี่
 อุปาทาน..... ขวยควย.....

(คนตรึงกระหิมขึ้น และภายในเสียงคนตรึงนั้น มีเสียงปรกณร้องออกมาว่า)

ปรกณ - ปรีย ฉันทปากแซนเหลือเกิน แล้วปากหัวใจควย ฉันทเป็นอะไรไปนี่ โอ๊ย... ปาก
 เหลือเกิน....ปาก....

คนตรึงกระหิม แผลเอาท

(กรีกขัก)

(เสียงระฆังมอด มัดขึงมัดมอด และเสียงระฆังมอด ระฆังมอดระฆังมอด)